

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

A pietrelcinai mindennapok

Gyermekkorában Pio atya gyakran kereste fel a tisztítóhelyen szenvedő lelkek templomát, amely sajnos ma már nem áll. Szemeit mindig is elbűvölték a szentképek, és minden bizonnal igen gyakran nézegette azt a festményt is, amelyen Isten Anyja vigasztalja a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Amint a szenvedő lelkek fájdalmát nézte, a kis Francesco Forgione különleges lelki kapcsolatot érzett velük. Későbbi élete során, kamaszkorában, fiatalkorában, majd szerzetesi élete és papi működése során mindig megőrizte lelkében a purgatóriumban szenvedő lelkek iránti áhítatot. Érzékeny lelke mindig is közel érezte magát ezekhez a lelkekhez, akik kimondhatatlanul vágnak az isteni szeretetre, csakúgy mint ő, és várják a pillanatot, amikor Krisztus magához emeli és keblére öleli majd őket. Pio atya közbenjárásának és imáinak élete során megmutatkozó csodálatos ereje mindenképpen köszönhető annak a különleges kapcsolatnak, amely tehát őt, a megfeszített Krisztus mellett, a purgatóriumi lelkekhez fűzte, hiszen az ő élete is szenvedések közepette, és az istenlátás szent várakozásában telt el.

Köztudott, mennyire hangsúlyos szerep jut a szív szimbolikájának az isteni kinyilatkoztatásban a keresztény miszticizmus tanítása szerint. A Bibliában az áll, hogy a szív zárja magába a lelki élet teljességét. Jézus főparancsát mindannyian ismerjük: „Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!” (Mk 12,28-30)

Ha a szív az emberi élet dobogó és erőt árasztó központja, teljes szívünkben szeretni Istenet annyit jelent, hogy teljes valónkban szeretjük őt, mert Isten az egész embert akarja és szólítja meg, hogy szeresse őt, ő maga pedig felajánlja az embernek saját szerető és irgalmas szívét. Jézus e szavakkal szólította fel apostolait, hogy kövessék a példáját: „Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalalmát.” (Mt 11,29)

A szív szelídsége és alázatossága a boldogok csodálatos tulajdonsága, akik ezért megláthatják Istenet: „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” (Mt 5,8) – tanítja Jézus a hegyi beszédben.

Elmondhatjuk, hogy Pio atya birtokában volt a szelídség és az alázatos szívűség két alapvető fontosságú keresztény erénynek: szelíden és mély alázattal fogadott minden megpróbáltatást. A Pio atya szíve és Krisztus szíve közötti tökéletes összhang és teljes megfelelés különleges karizmát jelentett az atya számára: azt az isteni adományt, amelynek köszönhetően Pio atya különleges módon beleláthatott az emberek szívébe, teljes mélységében ismerte azoknak az embereknek a szívét, akik az ő lelki vezetésére bízták magukat.

Pietrelcinai tartózkodása során fedi fel Pio atya Agostino atya előtt azt a tényt, hogy szíve titokzatos és misztikus módon egyesült Krisztus szívével. Különleges állomás és pillanat ez Pio atya lelki fejlődésében. Isten e természetfeletti vigaszát Pio atya szintén a szentmiséldozat bemutatását követő misztikus pillanatokban éli át, amikor a templomban magányosan hálát ad a szentmise kegyelmeiért Istennek. Ezekben a különleges pillanatokban azt a titokzatos lelki édességet nyújtó valóságot éli meg, hogy szíve a maga teljes mély-

ségében egyesül Jézus szívével, szívének szeretete teljesen egybeolvad Jézus szeretetével. Agostino atyának a szívek egyesülésének misztikumát megfogalmazva így ír: „...úgy olvadt egybe szívem Krisztuséval, mint a vízcsepp, amely alámerül a tengerben.” A két szív már nem különálló többé, hanem teljesen eggyé válik. A Jézussal való egyesülés óriási öröme minden alkalommal könnyekig meghatja az atyát. E misztikus egyesülés során, amelyben az isteni szeretet egyesíti Krisztus, a Vőlegény szívét a Mennyasszonyéval, azaz az emberi lélekkel, a kettő feloldódik egymásban, eggyé lesz, ám titokzatos módon mégis megmarad egymással összekapcsolódó két különálló egységnek, hiszen ez a feltétele annak, hogy a szeretetkapcsolat kölcsönös, két részből jövő legyen.

Az egyik hivatalosan is elismert karizma, amelyet Pio atya a Pietrelcinában töltött időszak során kapott Istentől, a nyelvek ismeretének adománya volt. Csodálatos módon minden előzetes tanulás, erőfeszítés megtétele nélkül ismerte a francia és a görög nyelvet. Pio atya és Agostino atya levelezésükben gyakran használják a francia nyelvet. Pio atya kevesebb alkalommal használja ugyan, míg mestere, Agostino atya kimondottan jól beszélt az, és számos teljes egészében francia nyelvű levelet küldött levélváltásai során. Mindenképpen meglepő tény azonban, hogy Agostino atya egyszer csak szinte automatikusan használni kezdte ezt a nyelvet a Pio atyának szóló üzeneteiben, mintha csak titokzatos módon tudomást szerzett volna arról, hogy tanítványa a neki írt gondolatokat valahogyan meg fogja érteni, vagy valaki lefordítja neki azokat. Pio atya pedig a maga részéről szívesen belement e kis nyelvi párbajba, és néhány levelébe tökéletes nyelvi helyességgel megfogalmazott, teljes francia mondatokat iktatott be, amelyek kimondottan jó nyelvtudást teteleznék fel írójuk részéről.

A stigmákon kívül, amelyekről a pietrelcinai esperesnek, Salvatore Pannullo atyának is tudomása volt, és amelyek egyébként, miután Pio atya megkapja őket Piana Romanában, egy időre eltűnnek, hogy később aztán újra mindenki számára láthatóvá váljanak majd, a Szentlélek Pio atyának juttatott egyéb ajándékai nem voltak ismeretesek a falu lakói előtt. Olyan karizmákról, olyan jelenségekről van itt szó, amelyek Pio atya lelke mélyén játszódnak le, és amelyek belülről alakítják, és Isten szándékai szerint valóvá formálják a fiatal kapucinus atyát. Így tehát annak érdekében, hogy a Pietrelcinában zajló jelenségek és események mindenki számára hihetőek legyenek, más, kevésbé rejtett, mindenki előtt nyilvánvaló karizmák kinyilvánítására is szükség volt, amelyeket Isten éppen azért adományozott a fiatal szerzetesnek, hogy a mélyebb misztikus jelenségek valódiságát ezekkel alátámassza. Láthatatlan, ám igen nagy horderejű változásokat hozó „szent és üdvösségszerző vésőnyomok” külső tanúbizonyságai voltak tehát e jelek, mint például a nyelvek ismerete, amelyek kívülről és belülről egyaránt formáltak, alakították az új, szent, a megfeszített Krisztus képmását magán hordozó embert. Csak Pio atya mestere, Agostino atya, valamit lelkivezetője, Benedetto atya szerezhetett tudomást, még ha csupán távolról is, azokról a különleges karizmákról, amelyeket szerzetestársuk és tanítványuk a Szentlélektől kapott...*(folytatás következik)*

...”A II. Vatikáni Zsinat olyan apostoli munkát kér a papoktól és szerzetesektől, amely mindenekelőtt a buzgó imaéletben gyökerezik, valamint a bűnbánat elősegítésében és gyakorlásában, és nem utolsósorban a példamutató életben. Ezenfelül azt kéri a szerzetesektől, hogy segítsék a püspökök testületének üdvösségszerző munkáját, mivel a lelkek egyre növekvő mértékben szomjúhozzák a gondoskodó isteni szeretetet.

Mindezen dolgok mindenki előtt látható formában nyilvánultak meg Pio atya személyében, aki maga volt az imádságos élet és a bűnösökért vállalt végtelen áldozatoállalás megtestesítője. Ezen emberfeletti áldozatoállalása mindenekelőtt abból táplálkozott, hogy az atya valóban megértette Isten helyes papi szolgálatáról szóló üzenetét, mely szerint a papoknak részt kell vállalniuk Krisztus üdvösségszerző munkájában, saját testükkel kell kiegészíteniük azt, ami Krisztus szenvedéseiből hiányzott, Krisztus titokzatos testének, vagyis anyaszentegyházunk javára. (Kol 1,24)

Figyelembe véve a fent említetteket, valamint Pio atya szentségének hírét, amely Lengyelországban is elterjedt, és manapság is csak egyre növekszik, valamint a tény, hogy hívek ezrei fordulnak nap mint nap imádságaikban Istenhez azért, hogy Pio atya közbenjárására különféle isteni kegyelmekben részesülhessenek, helyesnek láttuk megkérni Szentségedet, hogy méltóztassék előmozdítani Isten szolgájának boldoggá avatási eljárását, amely kétséget kizáróan az anyaszentegyház javát szolgálja.

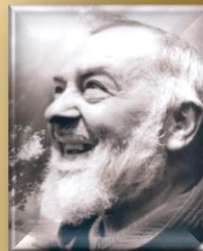
Alázatosan kérvé a Szentatya apostoli áldását...”

Több mint nyilvánvaló, hogy Krakkó bíboros-érseke, mint a lengyel egyház „második embere”, meghatározó szerepet játszott abban, hogy a lengyel püspöki kar e közös állásfoglalása megszülethetett és kinyilvánításra is került. Ő személyesen is találkozott a garganói szenttel, kérte, imádkozzék Wanda Poltawskáért, a súlyos beteg édesanyáért, és az ima meghallgatásra is talált Istennél.

Ez az igen fontos dokumentum a jövő szempontjából tanulságos lesz majd, ekkor még azonban, a több kérelmező levéllel együtt, hatástalan próbálkozás maradt. 1972. február 16-án ugyanis a hittani kongregáció úgy döntött, hogy Pio atya boldoggá avatási eljárása továbbra se vehesse kezdetét, a szentek ügyeiért felelős kongregáció pedig ne adja meg az eljárás megkezdéséhez szükséges engedélyt. Az ügy tehát ismét nem kapta meg a szabad utat jelentő „nihil obstat” egyházi állásfoglalását.

Ezt a negatív véleményt azonban maga a pápa, VI. Pál nem osztotta, aki, mint már említettük, őszinte érdeklődést mutatott Pio atya iránt, és úgy nyilatkozott, hogy mindenképpen vissza kell állítani a kapucinus atya tiszteletreméltó jó hírét a számos keringő rágalom és pletyka uralma után. A pápa úgy dönt, az ügyben konzultálni kell Manfredonia érsekével, Valentino Vailatival, valamint mons. Paul Philippel, a Szent Hivatal volt titkárával. A titkár fel is fedi a Szent Hivatal és hittani kongregáció nemleges válaszána okát: ez nem más, mint a Pio atya ügyében felülvizsgálatot tartó egykori pápai megbízott, Maccari atya dossziéjában szereplő erkölcstelenség vádja, amely a stigmákat viselő baráttal szemben merült fel. Manfredonia érsekének, mons. Vailatinak azonban sikerül elérnie, hogy ez ügyben újabb, kiegészítő vizsgálatot rendeljenek el, és találják meg a rágalom forrását. Ez a vizsgálat természetesen napvilágra hozza az igazságot, és minden rágalmat megcáfol az egykori ügyben... (folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmasodba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/1.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (20.)

1972. május 2-án a lengyel főpápa a következő levelet küldte Jasna Górából VI. Pál pápának:

„Szentséges atyánk, bizonyosak vagyunk afelől, hogy a kapucinus atyák szerzetesrendjében Pietrelcinai Pio atya méltó arra, hogy a katolikus egyház felvegye őt Isten szentjeinek sorába, azok közé a férfiak és nők közé, akik életük során ragyogó erényekkel ékeskedtek, haláluk után pedig az emberek szentként tekintettek rájuk.

Közülünk néhányan saját szemükkel látták Pio atyát és az ő apostoli munkáját, mások azoktól kaptak erre nézve felvilágosítást, akik maguk látták vagy hallották őt, illetve írtak róla. Mindannyian tökéletesen meg vagyunk győződve ezen egyházi ember életszentségéről és arról, hogy Isten különleges küldetéssel bízta meg őt.

Ezt támasztja alá az atya hosszú, erényekkel ékes és példás élete, amely különösképpen az állandó imádság jegyében telt. Ismeretes továbbá az atya különleges, áhítatos szeretete, melyet a mi Urunk, Jézus Krisztus szenvedése, valamint a Szentséges Szűz Mária iránt táplált, valamint az atya hősi áldozatoállalása, a lelkek kiengesztelődéséért végzett odaadó munkája, csodálatra méltó apostoli tevékenysége, amelyet Isten és embertestvéreinek végtelen szeretete hatott át. E hosszú és példás élet történetét az egész keresztény világ ismeri, még a mi hazánkban élő hívek is.

Szentségének hírét alátámasztják élete nagy művei, mint a Szenvédés Enyhülésének Háza, vagy az imacsoportok, amelyek egyre terjednek az egész világon, és rendkívül pozitív hatással vannak az egész világ társadalmi és vallási életére, nem beszélve a számtalan kegyelmi adományról, melyeket a hívek egyértelműen Pio atya közbenjárásának tulajdonítanak.

Mai korunkban, amikor oly sok hamis vagy erkölcsileg nem helyes dolog kerül napvilágra a vallásos életről, a szerzetesek apostoli munkájáról, a papok méltóságáról és kötelességeiről, akkor Pio atya személye, aki szintén a mi korunk szerzetese és papja volt, életmódjával és tevékenységével e nyugtalan világnak olyan kiváló életpéldát mutat, amelyet egyértelműen Isten szelleme hatott át, és amely Isten üzenetét hozta ebbe a világba...” (folytatás az utolsó oldalon)